

Sygn. akt II Ka 604/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Przemysław Szyszka (spr.)

Sędziowie: SO Andrzej Sak

SR Konrad Dul (s.del.)

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Krzysztofa Borka

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 roku

sprawy **R. Ś. (1)**

oskarżonego z art.53 pkt 4 i art.53 pkt 5 ustawy z dnia 13.10.1995 r. Prawo łowieckie oraz z art.271§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

z dnia 9 maja 2014 r. sygn. akt II K 628/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1) w zakresie czynów z pkt I i II uznaje R. Ś. (1) za winnego tego, że :

w dniu 5.10.2011 r. w R., woj. (...), będąc myśliwym koła (...) w L., w obwodzie łowieckim nr 323, dzierżawionym przez koło łowieckie nr 71 (...) w T. nieudolnie usiłował polować na dziki nie posiadając uprawnień do polowania w tym obwodzie, jak również nieudolnie usiłował wejść w posiadanie zwierzyny w postaci dwóch prosiąt (pasiaków) dzika przez użycie niedozwolonej przy polowaniu na dziki amunicji śrutowej w ten sposób, że dokonał odstrzału pięciu sztuk zwierząt tj. jednej lochy i czterech prosiąt świniodzika, przy czym do dwóch prosiąt strzelił z broni myśliwskiej wykorzystując amunicję śrutową, lecz dokonanie nie nastąpiło, gdyż oskarżony nie uświadamiał sobie, że przedmiotem jego czynności wykonawczych są zwierzęta z gatunku świniodziki, nie zaś zwierzyna z gatunku dzik, a jego czynności nie stanowią polowania,

tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art.13§2 kk w zw. z art.53 pkt 4 Prawo łowieckie w zb. z art.13§2 kk w zw. z art.53 pkt 5 Prawa łowieckiego w zw. z art.11§2 kk i za to, na mocy art.14§1 kk w zw. z art.53 pkt 5 Prawa łowieckiego w zw. z art.11§3 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

2) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej oraz o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary, karze grzywny i kosztach sądowych w zakresie zasądzenia opłaty ;

3) na mocy art.85 kk, art.86§1 kk biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna orzeczone za zbiegające się przestępstwa wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

4) na mocy art.69§1 i 2 kk, art.70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec R. Ś. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres lat 3 (trzech) tytułem próby ;

5) na mocy art.71§1 kk orzeka wobec R. Ś. (1) karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 (dziesięć) złotych ;

6) zasądza od R. Ś. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie pierwszoinstancyjne;

II. w pozostałych częściach utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ;

III. zasądza od R. Ś. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty :

a) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie apelacyjne;

b) 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 604/14

UZASADNIENIE

W wyroku z 09.05.2014r., w sprawie II K 628/12 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim uznał oskarżonego R. Ś. (1) za winnego tego, że:

I. w dniu 5 października 2011 roku w R., województwa (...) będąc myśliwym koła (...) w L. w obwodzie łowieckim nr (...)dzierzawionym przez koło łowieckie nr 71 (...) w T. dokonał odstrzału 5 sztuk zwierzyny tzw. świniodzików tj. jednej lochy oraz czterech warchlaków nie mając uprawnień do polowania w tym obwodzie, to jest dokonania czynu z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku „Prawo Łowieckie”;

II. w miejscu i czasie jak w punkcie I wyroku będąc myśliwym koła (...) w L. wszedł w posiadanie zwierzyny w postaci dwóch warchlaków tzw. świniodzika strzelając z broni palnej przy wykorzystaniu niedozwolonej przy polowaniu na dziki amunicji śrutowej, to jest dokonania czynu z art. 53 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1995 roku „Prawo Łowieckie”;

III. w miejscu i czasie jak wyżej, jako myśliwy koła (...) w L. będąc uprawnionym do posiadania i dokonywania wpisów w dokumencie „Upoważnienie do wykonywania polowania indywidualnego” nr 149/11 poświadczyl w nim nieprawdę, co do okoliczności pozyskania zwierzyny w kole łowieckim nr (...) (...) w postaci czterech dzików, gdy w rzeczywistości pozyskania jednej lochy oraz czterech warchlaków zwierzyny tzw. świniodzików dokonał na terenie koła łowieckiego nr (...) (...), która to okoliczność ma znaczenie prawne, to jest dokonania czynu z art. 271§1 kk i za to:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku „Prawo Łowieckie” wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt II na podstawie art. 53 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1995 roku „Prawo Łowieckie” wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

za czyn z pkt III na podstawie art. 271§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 kk, art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie tak orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

na podstawie art. 71§1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10,00 (dziesięciu) złotych;

na podstawie art. 624§1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 400,00 (czterystu) złotych, w pozostałej części zwolnił od obowiązku ich zapłaty.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu: obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 1§ 1 kk, art. 1 ustawy Prawo łowieckie z 13.10.1995r., paragrafu 1 ust. f rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 11 marca 2005r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych, w zw. z art. 53 pkt 4i5 ustawy Prawo łowieckie – wynikającą z uznania, że zdarzenie z dnia 5 października 2011r. w R. polegające na dokonaniu odstrzału 5 sztuk zwierzyny tzw. świniodzików podlegało regulacji i penalizacji ustawą Prawo łowieckie; obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 271 kk przez uznanie, że dokonanie wpisu w dokumencie upoważnienie do wykonywania polowania indywidualnego było w rozumieniu w/w okolicznością mającą znaczenie prawne, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo.

Na wstępie należy zauważyć, że wszystkie podniesione w niej zarzuty opiewają na obrazę prawa materialnego, co wskazuje - także w zestawieniu z treścią uzasadnienia tego środka odwoławczego – że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a jedynie subsumcję ustalonego stanu faktycznego pod przepisy karne.

Analiza materiałów sprawy dokonana przez Sąd Okręgowy także wskazuje, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, na podstawie których przypisał on oskarżonemu czyny wskazane w wyroku były wynikiem prawidłowej oceny dowodów, która choć swobodna – nie wykroczyła poza ramy określone przez art. 7 kpk i pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Tym niemniej, jak częściowo trafnie wywodzi skarżący, Sąd I instancji nie ustrzegł się uchybień z art. 438 pkt 1 kpk, co wymaga szerszego omówienia.

Przede wszystkim należy podzielić ocenę Sądu Rejonowego co do tego, że oskarżony miał świadomość popełnienia przypisanych mu czynów zabronionych i miał zamiar je popełnić/por. tzw. test zamiaru-szerzej Ł. Pohl: Prawo karne. Wykład części ogólnej. Warszawa 2012, s. 333/.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, oskarżonego nie eskulpowwały normy ustawy z 13.10.1995r. Prawo Łowieckie i oparte na nich normy aktów wykonawczych. Nie negując bowiem, że w dn. 05.10.2011r. nie obowiązywał zakaz polowań na dzika /§ 1 ust. 1 pkt 5 a i b rozporządzenia 16.03.2005r. w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne Dz.U. Nr 48, poz.459 ze zm./, należy zauważyć, że R. Ś. nie mógł w chwili popełnienia przypisanych mu czynów być uprawnionym do polowania indywidualnego gdyż:

1/polował on w innym obwodzie łowieckim niż ten, w którym miał upoważnienie do wykonywania polowania indywidualnego /por. wyrok SN z 12.04.1979r., II KR 34/79, OSNPG 11/79, p. 163, W. Radecki: Prawo łowieckie. Komentarz. Warszawa 2008, s. 290/.

2/ jego upoważnienie obejmowało 4 dziki – w postaci 2 przelatków i 2 warchlaków. Nie obejmowało zaś lochy i 4 warchlaków – w jego zakresie jedynie odstrzał 2 pasiaków / będących warchlakami/ można byłoby uznać za objęty przedmiotem upoważnienia, lecz moc tego upoważnienia nie obejmowała polowania w obwodzie łowieckim nr 323.

3/ niezależnie od powyższych uchybień należy zauważyć, że oskarżony był przekonany, że wykonuje polowanie na dzika, a więc zwierzynę grubą, w rozumieniu §1 ust. 1 pkt 1 ppkt f rozporządzenia z 11.03.2005r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych /Dz.U. Nr 45, poz.433 ze zm/. Polowanie na taką zwierzynę nie może się odbywać z użyciem myśliwskich naboju śrutowych /§ 3 rozporządzenia z 23.03.2005r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz – Dz.U. Nr 61, poz. 548 ze zm./.

Nie ulega wątpliwości, że w chwili popełnienia przypisanych mu czynów nie wiedział on, że przedmiotem czynności wykonawczych czynów z pkt. I i II nie były sztuki zwierzyny /zwierzę łowne-dzik/, ale sztuki świniodzika, który nie jest zwierzęciem łownym. Świniodziki, wbrew stanowisku zajętemu przez Sąd Rejonowy, nie może być uznany za zwierzynę, bowiem pojęcie zwierzyny jest pojęciem prawnym, którego zakres wyznaczają przepisy rozporządzenia z 11.03.2005r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych oraz uzupełniająco- przepisy rozporządzenia z 23.03.2005r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz. Podkreślić należy, że wykaz gatunków zwierząt łownych prawnego z tych rozporządzeń ma charakter zamknięty /por. też W. Radecki: Prawo łowieckie, op. cit, s. 47-48/.

Wadliwe uznanie przez Sąd Rejonowy, że świniodziki, których odstrzał dokonał oskarżony, były zwierzyną łowną stanowiło obrazę prawa materialnego- wskazanych przepisów rozporządzenia z 11.03.2005r.

Należy jednak zauważyć, że nie prowadzi to do uniewinnienia oskarżonego, jak mylnie wywodzi apelacja. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że oskarżony uważał, że dokonuje – sprzecznie z przepisami Prawa łowieckiego i aktów wykonawczych – polowania na dzika. Tak więc w zakresie przypisanego mu w punkcie I zachowania z art. 53 pkt 4 Prawa łowieckiego działał on w błędzie co do znamienia określającego czynność „poluje” - jako że czynność polowania może dotyczyć wyłącznie zwierzyny /art.4 ust. 2, zwł. pkt 1 Prawa łowieckiego/. Jest to błąd co do użytego środka, nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego w postaci urojenia znamienia pozytywnego „poluje” z art. 53 pkt 4 Prawa łowieckiego /por. co do tego typu błędu A. Zoll [w:] K.K. Komentarz. Część ogólna. Zakamycze 2004r., t.I, s. 253, W. Wolter: Nauka o przestępstwie. Warszawa 1973, s. 281/.

Z kolei w zakresie zachowania przypisanego mu w czynie II z art. 53 pkt 5 Prawa łowieckiego działał on w błędzie co do znamienia „zwierzyny”. Jest to z kolei błąd co do przedmiotu czynności wykonawczej – nie można bowiem dokonać czynu zabronionego z art. 53 pkt 5 Prawa łowieckiego wobec zwierzęcia, które nie jest zwierzyną. Błąd ten ma postać urojenia wskazanego pozytywnego znamienia z art. 53 pkt 5 tej ustawy.

Jak trafnie wskazuje Sąd Rejonowy wzorcowy myśliwy, nawet spersonalizowany cechami oskarżonego, w ustalonych w tej sprawie okolicznościach nie byłby w stanie uniknąć wskazanych błędów co do znamion – stąd też należy je uznać za usprawiedliwione. Niemniej ze względu na szczególną normę art. 13§ 2 kk znajdującą zastosowanie w tym stanie faktycznym /art. 116kk/ z uwagi na wskazaną charakterystykę tych błędów, zachowania oskarżonego z pkt I i II, należy uznać za usiłowanie nieudolne dokonania czynu zabronionego z art. 53 pkt 4 i art. 53pkt 5 Prawa łowieckiego. Należy nadto zaznaczyć – co do zachowania oskarżonego odpowiadającego znamionom art. 53 pkt 5 Prawa łowieckiego, że wbrew wywodom apelacji, sam fakt, że amunicja śrutowa należy do amunicji myśliwskiej nie powoduje zdekompletowania znamion zachowania, odpowiadającego opisowi z art. 53 pkt 5 Prawa łowieckiego. Skarżący bowiem pomija w swej analizie art. 53 pkt 5 znamię „innych niedozwolonych środków”. Sąd Okręgowy akceptuje te poglądy doktryny /por. W. Radecki: Prawo łowieckie, op. cit., s. 291-292/, które wskazują, że zakres tego pojęcia należy określić za pomocą dwóch kryteriów:

a/ skoro art. 4 ust.1 Prawa łowieckiego dopuszcza wyłącznie strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi oraz łowienie przy pomocy ptaków łowczych, to każdy inny sposób wchodzenia w posiadanie zwierzyny wyczerpuje wskazane znamię z art. 53 pkt 5;

b/ środkami niedozwolonymi są też - oprócz wyraźnie wymienionych art. 53 pkt 5 - także środki uznane za niedozwolone w aktach wykonawczych.

Skoro więc - jak wyżej wskazano - oskarżony użył niedozwolonej wobec zwierzyny grubej amunicji myśliwskiej, to zachowaniem tym wyczerpał znamię „innego niedozwolonego środka” z art. 53 pkt 5 Prawa łowieckiego.

Należy zauważyć, że w ocenie Sądu Okręgowego, zachowania oskarżonego - zakwalifikowane przez Sąd Rejonowy jako 2 odrębne czyny - z punktów I i II, są w rzeczywistości jednym czynem.

W polskim prawie karnym o jedności lub wielości czynu decydują łącznie kryteria ontologiczne i normatywne. Podstawą oceny jest wyodrębnione z większego continuum zachowanie zewnętrzne człowieka. To zachowanie podlega ocenie z punktu widzenia odrębnych typów czynów zabronionych, co prowadzi do multiplikacji ocen prawnych, lecz oceny te nie mogą prowadzić do stwierdzenia wielości czynów, o ile byłoby to sprzeczne z kryteriami ontologicznymi / pominąwszy ustawowe wyjątki - por. A. Zoll, W. Wróbel: Polskie prawo karne. Część ogólna. Kraków 2010, s. 281-285/.

In casu należy zważyć tożsamość czasową, miejscową i podmiotową zachowań z pkt. I i II, a także fakt, że kompleks ruchów fizycznych oskarżonego, składający się na jego zachowanie z punktu II zawiera się w takim kompleksie opisanym w punkcie I, przy czym opis tych ruchów zostaje rozbudowany o jedną cechę, charakteryzującą ściśle samo to zachowanie. W tej sytuacji - mimo, że zespół ruchów fizycznych z pkt. II odpowiada innej normie prawnej niż szerzej ujęty kompleks z pkt. I, należy uznać, zgodnie z kryterium ontologicznym, że zachowanie oskarżonego opisane w obu punktach zaskarżonego wyroku było jednym czynem.

Trzeba też zwrócić uwagę, że budowa art. 53 Prawa łowieckiego jest wynikiem różnorodnych motywów, dla których dokonano wyodrębnienia i penalizacji określonych zachowań, co wpłynęło na sposób jego ukształtowania, a co nie może przesądzać o kwestii jedności /wielości czynu co do zachowań objętych tym przepisem /por. szerzej podobnie W. Radecki: Prawo łowieckie, op. cit., s.287 i 293/.

Z tych przyczyn dokonano korektury zaskarżonego wyroku w sposób wskazany w punkcie I. 1 wyroku.

Z uwagi na fakt, że czyn ten wyczerpuje znamiona dyspozycji kilku przepisów, które pozostają ze sobą w realnym zbiegu, cały czyn zakwalifikowano w ramach kumulatywnego zbiegu przepisów.

Spółeczna szkodliwość czynu oskarżonego jest znaczna. Nie uchybiając zakazowi z art. 434§ 1 kpk, należy - za Sądem Rejonowym zauważyć, że R. Ś. jednym czynem naruszył kilka norm dotyczących polowania, przy czym miały one istotne znaczenie, a co do polowania w innym obwodzie oraz odstrzału karmiącej lochy nie wskazanej w upoważnieniu - podstawowe znaczenie dla ochrony dóbr prawnych z art. 53 Prawa łowieckiego.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Działał on umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. R. Ś. chciał bowiem zrealizować swój zamiar dokonania bezprawnie /z pogwałceniem wskazanych zasad/ polowania indywidualnego i zrealizował wszystkie czynności bezpośrednio prowadzące do dokonania, które jednak nie nastąpiło z powodu wadliwego odbicia rzeczywistości w jego świadomości pod postacią błędów wskazanych w opisie czynu przypisanego.

Należy zauważyć, że z akt sprawy, a w szczególności danych osobopoznawczych jednoznacznie wynika, że R. Ś. jest osobą zdatną do zawinienia ze względu na wiek, pełną poczytalność oraz rozwój emocjonalny i intelektualny. Należy również zaznaczyć, iż oskarżony przyswoił reguły moralne, którymi kieruje się społeczeństwo. W ocenie Sądu jego stan i stopień wiedzy, jak również doświadczenia życiowego, jego zdolności percepcyjne uzasadniają przekonanie Sądu, iż rozpoznał sytuację, w jakiej się znalazł zarówno w sferze faktów jak i ich prawnego wartościowania.

W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające lub ograniczające jego winę, jak również okoliczności wyłączające bezprawność jego czynu.

Stąd należy ocenić, że oskarżony miał możliwość podjęcia decyzji wymaganej przez prawo i postąpienia zgodnie z tą decyzją (tj. nie podejmowania polowania, w tym nie używania niedozwolonej amunicji), co przesądza o zarzucalności mu tego czynu, a przy uwzględnieniu pozostałych omówionych czynników należy przypisać mu winę w zakresie tego czynu.

Dokonując wymiaru kary Sąd Okręgowy akceptując katalog okoliczności obciążających, ustalony przez Sąd Rejonowy /k.339/, stwierdził jednak istotne okoliczności łagodzące – tj. niemożność pozyskania przyrodniczo cenniejszej niż świniodzik zwierzyny, brak zagrożenia nadmiernego pozyskania zwierzyny na obszarze obwodu łowieckiego nr 323.

Nie są one jednak na tyle istotne, by w konfrontacji z elementami wpływającymi na stopień społecznej szkodliwości czynu mógł prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przeciwnie – wymierzona kara nie przekracza stopnia winy – choć czynu swego oskarżony dopuścił się w mniej szkodliwej społecznie niż dokonanie w formie usiłowania nieudolnego, to stopień szkodliwości tego czynu był znaczny, a okoliczności czynu jednoznacznie przemawiały za surowym napiętnowaniem tego występk.

Kara w ten sposób wymierzona oskarżonemu powstrzyma go w przyszłości od naruszania dóbr prawnych, w szczególności chronionych przepisami Prawa łowieckiego, zaś w środowisku oskarżonego, zwłaszcza zaś wśród członków lokalnych struktur Polskiego Związku Łowieckiego wzmocni przekonanie o skuteczności ochrony karnej udzielanej przez Państwo normom dotyczącym polowania.

Odnosnie czynu z pkt. III zaskarżonego wyroku apelacja obrońcy jest bezzasadna. Nie można uznać, że dokument upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego ma wyłącznie tzw. charakter wewnętrzny.

Przeciwnie - uprawnienie myśliwego do stwierdzenia w tym dokumencie okoliczności, w jakich doszło do pozyskania zwierzyny – a więc wystawienia w tym zakresie tego dokumentu stanowi uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego, zaś treść wskazanego stwierdzenia ma cechy poświadczenia, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym- domniemanie prawdziwości. Dokument ten – po jego uzupełnieniu o dane dot. pozyskania zwierzyny w toku polowania indywidualnego stanowi bowiem świadectwo legalnego jej pozyskania, które może poświadczać to legalne pozyskanie nie tylko w ramach stosunków korporacyjnych w Polskim Związku Łowieckim, ale także wobec osób trzecich np. funkcjonariuszy Policji, Państwowej Straży Łowieckiej, służb leśnych oraz podmiotów dokonujących skupu tusz zwierzyny. Ten ostatni przypadek jest wyraźnie regulowany normatywnie w § 22 ust. 4 i § 51 ust. 1 rozporządzenia z 23.03.2005r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz. Należy jedynie przypomnieć, że nieprzedłożenie osobie prowadzącej punkt skupu upoważnienia do polowania indywidualnego wraz z adnotacjami o okolicznościach pozyskania zwierzyny pociąga za sobą odmowę przyjęcia tuszy tej zwierzyny.

Logiczny jest też wniosek wynikający z tej normy, że o ile przedłożone tusze nie pozostają w korelacji z odpowiadającymi im zapisami w dokumencie /np. ilość, data pozyskania, odmienność gatunku itp./ osoba prowadząca punkt skupu również winna odmówić przyjęcia tuszy.

Należy zauważyć, że wzór dokumentu upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego, w tym zakres okoliczności poświadczanych w nim przez myśliwego, reguluje załącznik nr 1 do wskazanego rozporządzenia z 23.03.2005r. i należą do nich m.in. gatunek i liczba pozyskanych sztuk oraz data, godzina i miejsce pozyskania. Nie ulega więc wątpliwości, że dokonując wpisów – w swej treści nieprawdziwych – co do ilości sztuk i miejsca ich pozyskania. R. Ś. dopuścił się poświadczenia nieprawdy w dokumencie upoważnienia. Fakt, że mylnie uważał on, że dokonał polowania indywidualnego i odstrzału dzików nie ma znaczenia dla wyczerpania znamion art. 271§ 1kk, jako że oskarżonemu nie przypisano poświadczenia nieprawdy co do samego faktu / mylnie przez niego recypowanego w świadomości/, że wykonywał polowanie indywidualnie, lecz innych okoliczności sprawozdania z tego polowania zamierzonego w tym dokumencie.

Także rozstrzygnięcie co do kary za czyn z pkt. III nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Należy zauważyć, że Sąd ten analizował zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku (k. 338v-339).

Analiza ta nie nasuwa zasadniczych zastrzeżeń. Ponadto Sąd rozważył nie tylko okoliczności zaostrzające wymiar kary oskarżonego, ale i okoliczności łagodzące, przy czym tych ostatnich nie stwierdził.

Wreszcie – Sąd I instancji wywiódł, przy uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary, wybór i rozmiar kary wymierzonej oskarżonemu. Argumenty podniesione przez Sąd I instancji w tym zakresie są trafne, przekonujące i należyście uwzględniają dyrektywy wymiaru kary, a także szczególne, niepowtarzalne okoliczności sprawy.

Z uwagi na dokonaną korekturę wyroku co do czynów z pkt. I i II, niezbędne było uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej i rozstrzygnięć niesamodzielnym wobec niego.

Ze względu na spełnienie przesłanek art. 85 kk, Sąd Okręgowy, biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna orzeczone za zbiegające się przestępstwa, wymierzył R. Ś. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, zgodnie z zasadą asperacji.

Należało bowiem – zgodnie z zasadą ne peius - zachować wskazaną zasadę wymiaru kary łącznej, co do której też skłaniała analiza związków podmiotowo-przedmiotowych między tymi przestępstwami łączy je bowiem tożsamość czasowa i miejscowa, konfiguracja sprawcza, wreszcie fakt, że czyn z pkt. III był próbą uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej za czyn z pkt. I. 1 a poświadczenie nieprawdy odnosiło się do okoliczności czynu z pkt. I.1

Nie można go jednak uznać za zaplanowaną uprzednio albo logiczną lub konieczną konsekwencję czynu z pkt. I.1. Różni te czyny także charakter dóbr, w które godziły oraz sposób ich popełnienia.

Mając zaś na uwadze fakt, iż na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonego przypisany mu czyny mają charakter odosobniony / mimo uprzedniego skazania go k.312/ – w ocenie Sądu wystarczającym jest wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania. W ocenie Sądu nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę R. Ś., a jedynym sprawiedliwym i wystarczającym rozwiązaniem jest surowe napiętnowanie jego występów. Orzeczenie kary izolacyjnej naruszałoby także normę art. 454§2 kpk. Kara ta, w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powinna powstrzymać oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego. Nadto w ocenie Sądu okres próby w pełni pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a wymierzone kary wzmocnią w ich środowisku, zwł. myśliwych przekonanie o skuteczności ochrony prawnej udzielanej przez Państwo dobrom chronionym przepisami Prawa łowieckiego.

Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonego kar, tylko kara grzywny w wysokości 150 stawek po 10 zł podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę, pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynów, których się dopuścił.

Z uwagi na to, że brak jest podstaw do dalej idącej korektury zaskarżonego wyroku /za wyjątkiem orzeczeń nie co do istoty sprawy, o czym niżej/, a zwłaszcza wobec niestwierdzenia okoliczności wymagających działania poza granicami środka odwoławczego, w pozostałych częściach utrzymano w mocy zaskarżony wyrok jako słuszny.

Ze względu na to, że dokonana korektura wyroku miała znaczenie dla rozstrzygnięcia o kosztach procesu oraz wobec faktu, że Sąd Rejonowy nie wskazał, co składało się na zasądzoną od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł, Sąd Okręgowy przyjął na korzyść oskarżonego, że było to 380 zł. opłaty i 20 zł wydatków. Wobec konieczności uchylenia rozstrzygnięcia o kosztach sądowych w zakresie zasądzenia opłaty, orzeczono jak w punkcie I. 6 wyroku.

Nadto – z uwagi na wynik postępowania co do istoty sprawy w postępowaniu apelacyjnym, na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł. tytułem wydatków za postępowanie

apelacyjne oraz 330 zł tytułem opłaty za obie instancje /art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 w zw. z art.3 ust. 2 w zw. z art. 10 ust.1 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych/.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.